

[Statsministeren]

der afholdes en ny folkeafstemning, og at der ikke vil ske ændringer herinde ved forskellige flertalskombinationer.

Endvidere er det vigtigt for mig i dag at fremkomme med en kommentar til det, der tegner sig tydeligere og tydeligere: Ganske mange, der argumenterer for et nej, bruger oftere og oftere ordet »skrækkampagne«. Det er efterhånden blevet et modeord, også ude omkring i debatten om EF. Det er mere sikkert og følelsesladet og appellerer vel i grunden også til netop den type af holdninger, jeg ikke synes vi har råd til i en nøgtern EF-debat, der handler om så fundamentale spørgsmål som netop dette. Alle de, der argumenterer for et ja som jeg selv og regeringen, er af den modsatte opfattelse. Derfor vil mit svar til dem, der siger skrækkampagne, når vi peger på de ulykkelige økonomiske og politiske konsekvenser af et nej, være: Ja, men på en anden måde, end man argumenterer for.

Perspektivet ved et nej er skræmmende. Det er skræmmende i den forstand, at Danmark ikke længere har den placering i Europa, vi bør have. Det er skræmmende i den forstand, at den danske regering ikke længere kan gøre det, den har tænkt sig i den økonomiske politik for 1994 og i resten af 1993. Og det er skræmmende i den forstand, at den danske regering, Folketinget og Danmark én gang har oplevet, hvad det vil sige, når alverdens spekulanter kaster sig over den danske krone. Den ene gangs oplevelse i februar måned er for mig en meget massiv understregning af, at er der noget, Danmark har brug for, så er det et klart ja den 18. maj, også for at sikre stabiliteten omkring vores valuta og for at sikre, at det renteniveau, der er så højt nu, kan komme ned, i hvert fald i første omgang ned på det tyske niveau og i næste omgang endnu længere ned.

Jeg var meget glad for, at Fremskridtspartiet i dag vedstod, at det rent faktisk nu endeligt af alle Folketingets partier er slået fast – og det er der jo referater af – at vi selv afgør vores sociale standard og tryghed i Danmark, at vi selv her i Folketinget bestemmer det sociale niveau, vores folkepensionsniveau, efterløn og andre centrale dele af dansk socialpolitik. Jeg synes, det er rart nu at få på det rene, og jeg går ud fra, at vi så ikke længere møder den påstand, som aldrig har været sand, at EF skulle bestemme over vores socialpolitik.

Til sidst vil jeg gerne argumentere for det, der måske er det allervigtigste, ikke hvad der bliver sagt af påstande, der ikke er korrekte, ikke tilbageholdenhed med hensyn til at sige, hvad vores reelle vurdering er af et nej, men hvorfor vi skal stemme ja.

Jeg synes, vi for det første skal understrege, at vi skal stemme ja, fordi vi med den nye aftale i Edinburgh klart har fået imødekommet et stærkt ønske fra den danske befolkning og fra politiske partier her i Tinget om åbenhed og om nærhed, så det kan ses, hvad det er, der træffes beslutning om i EF's Ministerråd og andre steder.

For det andet, fordi vi nu står med et utrolig spændende perspektiv for miljø, for arbejdsmarkedet og i forhold til Østeuropa. Tænk, hvor ville det være ulykkeligt, hvis Danmark ikke var med til at træffe centrale beslutninger om, hvad det er, vi vil igangsætte nu i forhold til Østeuropa, det være sig på energiområdet, det være sig på økonomiområdet, det være sig på handelsområdet og på det politiske område i øvrigt. Forskellen i forhold til det, vi skal stemme om, og forskellen mellem et ja og et nej bliver derfor, når alt kommer til alt, at et ja vil fjerne den usikkerhed, Danmark er i, og den usikkerhed – i hvert fald en stor del af den og det meste af den – Europa er i. Hvad vi har brug for nu, er politiske beslutninger mellem regeringer på det europæiske niveau, for beskæftigelse, for økonomi, for nye medlemslande, for Østeuropa, for GATT-aftaler i forhold til USA og andre dele af verden.

Europa og EF-niveauet er, som jeg tror hr. Gert Petersen sagde det – og jeg synes, det er sagt godt og rigtigt – det sted i dag, hvor den politiske kamp om standpunkter og om ståsteder, hvor den politiske debat om, hvilken retning der skal tages, og hvilke skridt og beslutninger der skal tages, foregår; det er det sted, hvor Europas regeringer og politiske standpunkter krydses og mødes, og det sted skal vi naturligvis være med.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg skal ikke forlænge debatten så voldsomt meget mere, men jeg kan alligevel ikke lade være, når statsministeren taler om skrækkampagne, at konstatere, at først forsøger statsministeren, sådan som det er sket i de se-